

ಸತ್ಯ ಶೋಧನೆ

ಚಿತ್ರ: ಶಶಿದರ ಹಳೇಮನಿ

■ ಪುಷ್ಪ ಎನ್ ಕೆ ರಾವ್

ಮಹೇಂದ್ರ ಎಂಬ ರಾಜನು ಅತ್ಯಂತ ಚಾಕಚಕ್ಯತೆಯಿಂದ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಆಳ್ವಿಕೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದುಬಾರಿ ಅವನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಜೈನ ಸನ್ಯಾಸಿ ಆಗಮಿಸಿದರು. ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲರೂ ಅವರ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಲು ತಂಡೋಪತಂಡವಾಗಿ ಧಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ರಾಜನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ನಾನು ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ರಾಜನಾದರೂ ಜನರು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ನೋಡಲು ಇಷ್ಟು ನೂಕುನುಗ್ಗಲು ಏಕೆ? ಏನೂ ಅರ್ಥವಾಗದೆ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿ ಕೇಳಿದನು.

‘ಮಂತ್ರಿಗಳೇ, ಜನರು ಈ ರೀತಿ ಅವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿರುವ ಕಾರಣವಾದರೂ ಏನು? ಆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಗುಣಗಳೇನಾದರೂ ಇವೆಯೇ?’

‘ಹೌದು, ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ, ಅವರು ಸಾಮಾನ್ಯನರಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷ ಸಾಧನೆಗೈದು ಸತ್ಯವನ್ನು ಜಯಿಸಿದ್ದಾರೆ.’

‘ಹಾಗಾದರೆ ತಾವು ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ ಅವರ ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದ್ದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಸತ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುಕೊಡು ಬನ್ನಿ’ ಎಂದು ರಾಜ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದ.

‘ಆಯ್ತು ಪ್ರಭುಗಳೇ’ ಎಂದು ಮಂತ್ರಿಯು ಹರಿವಾಣದಲ್ಲಿ ಧನಕನಕಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಆ ಮಹಾನುಭಾವನ ಬಳಿಗೆ ತೆರಳಿದನು.

ಹರಿವಾಣವನ್ನು ನೋಡಿದ ಸನ್ಯಾಸಿ ಏನೂ ಮಾತನಾಡದೆ ಒಂದು ಮುಗುಳ್ಳೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ

ಬೀರಿದನು. ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿ ಅರಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನಡೆದುದೆಲ್ಲವನ್ನು ರಾಜರ ಮುಂದೆ ವಿಷದಪಡಿಸಿದ.

‘ಹಾಗಾದರೆ ನಾವು ಅವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದುದು ಸಾಕಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆ. ವಜ್ರ ವೈಧೂರ್ಯಗಳನ್ನು ಗಾಡಿಯಲ್ಲೇ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಅವರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿ, ನಮಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಅವರಿಂದ ಪಡೆದು ತನ್ನಿ’

ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಂಡುಹೋದ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಮತ್ತದೇ ಅನುಭವವಾಯಿತು. ಹಿಂದಿನ ಬಾರಿಯಂತೆಯೇ ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಒಂದು ನಗು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಈಗ ಸ್ವಯಂ ಮಹಾರಾಜನೇ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಮುಂದೆ ಹಾಜರಾದನು. ತಾವು ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ತಮಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಬಗೆ ಬಗೆಯಾಗಿ ವಿನಂತಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಆಗ ಸನ್ಯಾಸಿ ರಾಜನಿಗೆ ‘ತಾವು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿದ್ದಾನೆ. ಅವನನ್ನು ನೀವು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದರೆ ಬಹುಶಃ ತಾವು ಬಯಸಿದ್ದು ಸಿಗಬಹುದು’ ಎಂದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಗುರುತು ಪರಿಚಯವನ್ನು ನೀಡಿದನು.

ರಾಜನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಆಶ್ಚರ್ಯ ವಾಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಷ್ಟರವರೆಗೆ ತನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ತಡಮಾಡದೇ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಭೇಟಿಗೆ ಸಿದ್ಧನಾದ. ಅವನ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ನೋಡುವಾಗ ಅದೊಂದು ಗುಡಿಸಲು. ಅದರಲ್ಲಿದ್ದವನು ಹೊರಗೆಬಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅವರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದವರು ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿದಾಗ ಇನ್ನೂ ಚಕಿತನಾದನು.

ಮಹಾರಾಜರ ಬಯಕೆ ಏನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಲೇ ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ‘ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನೊಬ್ಬ ಬಡವ. ಜಾಡಮಾಲಿ. ಇಡೀ ಊರನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛಗೊಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಸತ್ಯ ಎಂದರೆ ಏನೆಂದೇ ತಿಳಿಯದು. ‘ಕಾರ್ಯಕವೇ ಕೈಲಾಸ’ ಎಂದು ತಿಳಿದಿರುವವನು ನಾನು. ನನಗೆ ಹೆಸಿಕೊಟ್ಟು ಕೆಲಸವನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ, ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಿಂದ ಬರುವ ಪ್ರತಿಫಲದಿಂದ ಸುಖವಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಇಷ್ಟೇ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದು’ ಎಂದನು.

ಮಾತು ಮುಂದುವರಿಸಿದ ಆತ, ‘ಸ್ವಾಮೀ, ನೀವು ಕೈಗೊಂಡಿರುವ ಸೇವಾ ಕೈಂಕರ್ಯವನ್ನು ನಿಷ್ಠೆ, ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಮಾಡಿ. ಫಲಾಫಲಗಳು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಸೇರಿವು. ಯಾವುದೇ ವಂಚನೆಯಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಭಗವಂತನ ಅನುಗ್ರಹ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ನಾವು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿಯೂ ಸತ್ಯ ಅಡಗಿದೆ. ಅದು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ಸತ್ಯವನ್ನು ನಿಮಗೆ ಮಾರುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ನಿಮ್ಮ ಭ್ರಮೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವೇ ಮೂರ್ಖರನ್ನಾಗಿಮಾಳ್ತೀವೆಂದು ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗ ಅಷ್ಟೇ’ ಎಂದನು. ‘ನಾನು ಹೇಳಿದುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿದ್ದರೆ ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡಿ ಬುದ್ಧಿ’ ಎಂದು ರಾಜನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು.

ಜಾಡಮಾಲಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಯಿತು. ನನ್ನ ರಾಜ್ಯದ ಜನರನ್ನು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಇರಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವಂತಹ ಆಳ್ವಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲ ಜನರಿಗೂ ಅಗತ್ಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದು ನನ್ನ ಗುರಿ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಜೀವಿತಾವಧಿಯವರೆಗೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ರಾಜ್ಯವಾಳಿದನು. ■